

GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT (EG) Nr. 51/98

door de Raad vastgesteld op 24 september 1998

met het oog op de aanneming van Richtlijn 98/.../EG van het Europees Parlement en de Raad van ... betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen

(98/C 333/04)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽²⁾,

Volgens de procedure van artikel 189 B van het Verdrag⁽³⁾,

- (1) Overwegende dat de interne markt een ruimte zonder binnengrenzen omvat, waarin het vrij verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal is gewaarborgd; dat het vrij verkeer van goederen niet alleen ziet op transacties in het zakenleven, maar ook op transacties van particulieren; dat het inhoudt dat consumenten die in de ene lidstaat wonen op het grondgebied van een andere lidstaat goederen kunnen inkopen op basis van een eenvormig minimumpakket billijke voorschriften betreffende de aankoop van consumptiegoederen;
- (2) Overwegende dat de wetgevingen van de lidstaten betreffende de verkoop van consumptiegoederen talrijke verschillen te zien geven, zodat ook de nationale markten voor consumptiegoederen van elkaar verschillen en de concurrentie tussen de verkopers kan worden vervalst;
- (3) Overwegende dat de consument die van de grote markt wil profiteren door in een andere lidstaat dan die waar hij woont goederen aan te schaffen, een fundamentele rol bij de voltooiing van de interne markt speelt; dat het ontstaan van kunstmatige nieuwe grenzen en onderling afgeschermden markten verhinderd dient te worden; dat de mogelijkheden voor de consument sterk zijn uitgebreid dankzij de nieuwe communicatietechnologieën die gemakkelijk toegang bieden tot de distributiesystemen van andere lidstaten of van derde landen; dat

het ontbreken van een minimale harmonisatie van de voorschriften inzake de aankoop van consumptiegoederen de ontwikkeling van de goederenverkoop via de nieuwe technologieën voor communicatie op afstand ernstig in het gedrang zal brengen;

- (4) Overwegende dat het scheppen van een gemeenschappelijke minimale regelgeving voor de consument die geldt onafhankelijk van de plaats van aankoop van goederen binnen de Gemeenschap, het vertrouwen van de consument zal versterken en hem in staat zal stellen ten volle van de interne markt te profiteren;
- (5) Overwegende dat de voornaamste problemen van de consument en de belangrijkste bron van conflicten met verkopers verband houden met het gebrek aan overeenstemming van de goederen met de overeenkomst; dat derhalve de nationale wetgevingen betreffende de verkoop van consumptiegoederen in dezen nader tot elkaar dienen te worden gebracht, evenwel zonder afbreuk te doen aan de nationaalrechtelijke beginselen en bepalingen inzake contractuele en niet-contractuele aansprakelijkheid;
- (6) Overwegende dat de goederen vooral moeten overeenstemmen met de overeenkomst; dat overeenstemming met de overeenkomst kan worden beschouwd als een gemeenschappelijk beginsel van de diverse nationale rechtstradities; dat het in bepaalde nationale rechtstradities wellicht niet mogelijk is om op grond van uitsluitend dit beginsel een minimaal beschermingsniveau voor de consument te waarborgen; dat voor dergelijke rechtstradities aanvullende nationale bepalingen van nut kunnen zijn om de bescherming van de consument te waarborgen voor gevallen waarin de partijen in de overeenkomst geen specifieke bedingen hebben opgenomen dan wel bedingen of afspraken die direct of indirect voorzien in afstand of beperking van de rechten van de consument en — voorzover de betrokken rechten voortvloeien uit deze richtlijn — niet bindend zijn voor de consument;
- (7) Overwegende dat het ter vergemakkelijking van de toepassing van het beginsel van overeenstemming met de overeenkomst dienstig is een weerlegbaar vermoeden van overeenstemming met de overeenkomst in te voeren dat de meest voorkomende situaties bestrijkt; dat dit vermoeden de contractsvrijheid van de partijen onverlet laat; dat voorts wanneer specifieke bedingen in de overeenkomst

⁽¹⁾ PB C 307 van 16.10.1996, blz. 8 en PB C 148 van 14.5.1998, blz. 12.

⁽²⁾ PB C 66 van 3.3.1997, blz. 5.

⁽³⁾ Advies van het Europees Parlement van 10 maart 1998 (PB C 140 van 6.4.1998, blz. 30), gemeenschappelijk standpunt van de Raad van 24 september 1998 en besluit van het Europees Parlement van ...

ontbreken of de minimumclausule van toepassing is, de elementen waaruit dit vermoeden bestaat mogen worden gebruikt om het gebrek aan overeenstemming van de goederen met de overeenkomst vast te stellen; dat de kwaliteit en de prestaties die de consument redelijkerwijs mag verwachten, afhankelijk zijn van de aard van de goederen, onder meer van de vraag of zij nieuw dan wel tweedehands zijn; dat de elementen waaruit dit vermoeden bestaat cumulatief zijn; dat, wanneer een bepaald element in de omstandigheden van het geval duidelijk niet van toepassing is, de overige elementen van het vermoeden niettemin van toepassing blijven;

- (8) Overwegende dat tegenover de consument de verkoper rechtstreeks aansprakelijk moet zijn voor de overeenstemming van de goederen met de overeenkomst; dat deze oplossing van oudsher in de rechtstelsels van de lidstaten voorkomt; dat de verkoper vrij moet blijven om onder de in het nationale recht geldende voorwaarden, verhaal te nemen op de producent, op een eerdere verkoper in dezelfde contractuele keten of op enige andere tussenpersoon, tenzij hij afstand heeft gedaan van zijn rechten; dat het nationale recht bepaalt op wie en hoe verhaal kan worden genomen;
- (9) Overwegende dat in geval van niet-overeenstemming van de goederen met de overeenkomst, de consument het recht moet hebben om de goederen kosteloos met de overeenkomst in overeenstemming te laten brengen, waarbij hij kan kiezen tussen herstel of vervanging, of, bij gebreke daarvan, recht moet hebben op een prijsvermindering of op ontbinding van de overeenkomst;
- (10) Overwegende dat de consument in eerste instantie van de verkoper kan verlangen dat deze de goederen herstelt of vervangt tenzij deze vormen van genoegdoening onmogelijk of buiten verhouding zijn; dat het al dan niet buiten verhouding zijn van een vorm van genoegdoening objectief moet worden vastgesteld; dat een bepaalde vorm van genoegdoening buiten verhouding is als hij vergeleken met de andere vorm van genoegdoening onredelijke kosten met zich brengt; dat de kosten van een vorm van genoegdoening onredelijk zijn als zij beduidend hoger liggen dan de kosten van de andere vorm van genoegdoening;
- (11) Overwegende dat de verkoper in geval van een gebrek aan overeenstemming de consument steeds, bij wijze van schikking, om het even welke beschikbare vorm van genoegdoening kan voorstellen; dat het de consument vrij staat dat voorstel aan te nemen of af te wijzen;
- (12) Overwegende dat de verwijzingen naar het tijdstip van aflevering niet met zich brengen dat lidstaten hun voorschriften over de overgang van het risico moeten wijzigen;
- (13) Overwegende dat het de lidstaten vrij staat te bepalen dat elke terugbetaling aan de consument kan worden verminderd teneinde rekening te houden met het gebruik dat de consument van het goed

heeft gehad sedert het hem is afgeleverd, in mindering kan worden gebracht op elke terugbetaling aan de consument; dat de gedetailleerde regeling betreffende de wijze waarop tot de ontbinding van de overeenkomst wordt gekomen, kan worden vastgelegd in het nationale recht;

- (14) Overwegende dat de specifieke aard van tweedehandsgoederen het in de regel onmogelijk maakt ze te vervangen; dat het recht van de consument op vervanging derhalve voor deze goederen over het algemeen niet kan worden uitgeoefend; dat de lidstaten kunnen toestaan dat de partijen voor dergelijke goederen een kortere aansprakelijkheidstermijn overeenkomen;
- (15) Overwegende dat het passend is de termijn te beperken waarbinnen de verkoper aansprakelijk is voor een gebrek aan overeenstemming dat bestaat ten tijde van de aflevering van de goederen; dat de lidstaten voorts een verjaringstermijn kunnen vaststellen waarbinnen de consumenten hun rechten kunnen uitoefenen, doch dat deze verjaringstermijn niet mag verstrijken binnen twee jaar na de aflevering van de goederen; dat, indien de verjaringstermijn volgens de nationale wetgeving niet ingaat ten tijde van de aflevering van de goederen, de totale duur van de verjaringstermijn volgens de nationale wetgeving niet korter mag zijn dan twee jaar vanaf het tijdstip van aflevering;
- (16) Overwegende dat de lidstaten kunnen voorzien in schorsing of stuiting van de termijn waarbinnen een gebrek aan overeenstemming zich moet manifesteren en van de verjaringstermijn, waar toepasselijk en volgens het nationale recht, in geval van herstelling, vervanging of van onderhandelingen tussen verkoper en consument met het oog op een minnelijke schikking;
- (17) Overwegende dat de lidstaten een termijn moeten kunnen vaststellen waarbinnen de consument de verkoper op de hoogte moet stellen van een gebrek aan overeenstemming; dat de lidstaten een hoger beschermingsniveau voor de consument mogen waarborgen door zo'n verplichting niet in te voeren; dat consumenten in de gehele Gemeenschap in elk geval over een termijn van ten minste twee maanden moeten beschikken om de verkoper op de hoogte te stellen van een gebrek aan overeenstemming;
- (18) Overwegende dat de lidstaten ervoor moeten waken dat de kennisgevingstermijn de over de grens winkelende consument niet benadeelt; dat zij de Commissie in kennis moeten stellen van het gebruik dat zij van deze bepaling maken; dat de Commissie de gevolgen in het oog moet houden die de uiteenlopende toepassing van deze bepaling heeft voor de consument en voor de interne markt; dat informatie over het gebruik dat een lidstaat maakt van deze bepaling voor de andere lidstaten en voor de consumenten en consumentenorganisaties in de gehele Gemeenschap beschikbaar moet zijn; dat derhalve een overzicht van de situatie in alle lidstaten in het

Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen moet worden bekendgemaakt;

- (19) Overwegende dat het voor bepaalde categorieën goederen vaste praktijk is dat verkopers en producenten garanties geven voor gebreken die zich binnen een bepaalde termijn manifesteren; dat deze praktijk kan bijdragen tot versterking van de concurrentie; dat dergelijke garanties weliswaar een legitiem marketinginstrument zijn, doch de consument niet mogen misleiden; dat teneinde te verzekeren dat de consument niet misleid wordt, de garanties bepaalde gegevens moeten bevatten, onder meer een verklaring dat zij de rechten van de consument onverlet laten;
- (20) Overwegende dat de partijen niet in onderlinge overeenstemming mogen voorzien in afstand of beperking van de rechten van de consument omdat dit de wettelijke bescherming zou uithollen; dat dit beginsel ook moet gelden voor bedingen volgens welke de consument op het ogenblik van het sluiten van de overeenkomst van het gebrek aan overeenstemming van het consumptiegoed op de hoogte was; dat de bescherming die de consument krachtens deze richtlijn geniet niet mag worden vermindert door de keuze van het recht van een niet-lidstaat als het op de overeenkomst van toepassing zijnde recht;
- (21) Overwegende dat de wetgeving en de rechtspraak op dit gebied in de diverse lidstaten blijken te geven van een toenemende inspanning teneinde de consument een bescherming van hoog niveau te garanderen; dat in het licht van deze ontwikkeling en van de met de uitvoering van deze richtlijn opgedane ervaring verdergaande harmonisatie nodig kan blijken, met name door te voorzien in rechtstreekse aansprakelijkheid van de producent voor gebreken waarvoor hij verantwoordelijk is;
- (22) Overwegende dat de lidstaten de mogelijkheid moeten hebben op het door deze richtlijn bestreken gebied strengere voorschriften vast te stellen of te handhaven teneinde de consument een nog hoger beschermingsniveau te bieden,

HEBBEN DE VOIGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Werkingsfeer en definities

1. Deze richtlijn beoogt de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van de garanties voor consumptiegoederen, teneinde in het kader van de interne markt een eenvormig minimumniveau van consumentenbescherming te verzekeren.

2. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „consument”: iedere natuurlijke persoon die bij de onder deze richtlijn vallende overeenkomsten handelt voor doeleinden die geen verband houden met zijn beroep of bedrijf;
- b) „consumptiegoederen”: alle roerende lichamelijke zaken, behalve:
- goederen die executoriaal of anderszins gerechtelijk worden verkocht;
 - water en gas die niet marktklaar zijn gemaakt in een bepaald volume of in een bepaalde hoeveelheid;
 - elektriciteit;
- c) „verkoper”: iedere natuurlijke of rechtspersoon die uit hoofde van een overeenkomst in het kader van zijn bedrijf of beroep consumptiegoederen verkoopt;
- d) „producent”: de fabrikant van consumptiegoederen, de importeur van consumptiegoederen op het grondgebied van de Europese Gemeenschap of elke andere persoon die zich als producent voordoet door zijn naam, handelsmerk of enig ander onderscheidend teken op de consumptiegoederen aan te brengen;
- e) „garantie”: elke door een verkoper of producent tegenover de consument zonder bijkomende kosten aangegane verbintenis om de betaalde prijs terug te betalen, of om de consumptiegoederen te vervangen of te herstellen, of om zich er op enigerlei wijze om te bekommeren, indien de goederen niet overeenstemmen met de beschrijving in het garantiebewijs of in de desbetreffende reclame;
- f) „herstelling”: de consumptiegoederen in geval van gebrek aan overeenstemming met de overeenkomst in overeenstemming brengen.

3. De lidstaten kunnen bepalen, dat tweedehandsgoederen die worden verkocht op een openbare veiling, waarop de consument in eigen persoon aanwezig kan zijn, niet als „consumptiegoederen” worden beschouwd.

4. Overeenkomsten tot levering van te vervaardigen of voort te brengen consumptiegoederen vallen eveneens onder deze richtlijn, tenzij de consument een wezenlijk deel van de voor de vervaardiging of voortbrenging benodigde grondstoffen moet verschaffen.

Artikel 2

Overeenstemming met de overeenkomst

1. De verkoper is verplicht aan de consument goederen af te leveren die met de koopovereenkomst in overeenstemming zijn.

2. Overeenstemming met de overeenkomst wordt vermoed, wanneer de consumptiegoederen:

- a) in overeenstemming zijn met de door de verkoper gegeven beschrijving ervan, en de eigenschappen bezitten van de goederen die de verkoper aan de consument als monster of als model heeft getoond;
- b) geschikt zijn voor elk bijzonder door de consument gewenst gebruik dat deze aan de verkoper bij het sluiten van de overeenkomst heeft medegedeeld, tenzij uit de omstandigheden blijkt dat de koper zich niet op de mededelingen van de verkoper heeft verlaten;
- c) geschikt zijn voor het gebruik waartoe goederen van dezelfde soort gewoonlijk dienen;
- d) de kwaliteit en prestaties bieden die voor goederen van dezelfde soort normaal zijn en die de consument redelijkerwijs mag verwachten, gelet op de aard van de goederen en op de eventuele door de verkoper, de producent of diens vertegenwoordiger — met name in reclame of etikettering — publiekelijk gedane mededelingen over de bijzondere kenmerken ervan.

3. In de zin van dit artikel kan er geen sprake zijn van gebrek aan overeenstemming wanneer het gebrek op het tijdstip van sluiting van de overeenkomst de consument bekend was of redelijkerwijs niet onbekend kon zijn.

4. De verkoper is niet gebonden door de in lid 2, onder d), bedoelde publiekelijk afgelegde mededelingen indien hij:

- aantoonde dat de mededeling in kwestie hem niet bekend was en hem redelijkerwijs niet bekend kon zijn;
- aantoonde dat deze mededeling op het tijdstip van sluiting van de overeenkomst was rechtgezet;
- aantoonde dat de beslissing tot aankoop van de consumptiegoederen niet door deze mededeling beïnvloed kan zijn.

5. Gebrek aan overeenstemming ten gevolge van een verkeerde installatie van de consumptiegoederen wordt gelijkgesteld met gebrek aan overeenstemming van de goederen met de overeenkomst, wanneer de installatie deel uitmaakt van de koopovereenkomst betreffende de goederen en door de verkoper of onder diens verantwoordelijkheid is uitgevoerd.

Artikel 3

Rechten van de consument

1. De verkoper is jegens de consument aansprakelijk voor elk gebrek aan overeenstemming dat bestaat bij de aflevering van de goederen.

2. In geval van gebrek aan overeenstemming, heeft de consument het recht dat de goederen kosteloos door herstelling of vervanging in overeenstemming worden gebracht, overeenkomstig lid 3, of dat de prijs op passende wijze wordt verminderd of dat de koopovereenkomst met betrekking tot deze goederen wordt ontbonden, overeenkomstig de leden 4 en 5.

3. In eerste instantie heeft de consument het recht om van de verkoper het kosteloze herstel of de kosteloze vervanging van de goederen te verlangen behalve als dat onmogelijk of buiten verhouding zou zijn.

Een vorm van genoegdoening wordt geacht buiten verhouding te zijn indien zij voor de verkoper kosten meebrengt die, vergeleken met de alternatieve vorm van genoegdoening, onredelijk zijn, gelet op:

- de waarde die de goederen zonder het gebrek aan overeenstemming zouden hebben;
- de ernst van het gebrek aan overeenstemming en
- de vraag, of de alternatieve vorm van genoegdoening concreet mogelijk is zonder ernstige overlast voor de consument.

Herstelling of vervanging moet, rekening houdend met de aard van de goederen en het gebruik van de goederen dat de consument wenste, binnen een redelijke termijn en zonder ernstige overlast voor de consument plaatsvinden.

4. Indien de consument geen aanspraak kan maken op herstelling of vervanging, of indien genoegdoening binnen een redelijke termijn en zonder ernstige overlast voor de consument is uitgebleven, kan de consument een passende prijsvermindering of de ontbinding van de koopovereenkomst verlangen.

5. Ontbinding van de overeenkomst kan niet worden verlangd indien het gebrek aan overeenstemming van geringe betekenis is.

Artikel 4

Recht van verhaal

Wanneer de eindverkoper jegens de consument aansprakelijk is uit hoofde van een gebrek aan overeenstemming dat voortvloeit uit een handelen of nalaten van de producent, van een eerdere verkoper in dezelfde contractuele keten of van enige andere tussenpersoon, kan de eindverkoper verhaal nemen op de aansprakelijke persoon of personen in de contractuele keten, tenzij hij van zijn recht

daartoe afstand heeft gedaan. De persoon of personen op wie de eindverkoper verhaal kan nemen alsmede de rechtsvorderingen en de wijze van procederen worden bepaald door het nationale recht.

Artikel 5

Termijnen

1. De verkoper is aansprakelijk krachtens artikel 3 wanneer het gebrek aan overeenstemming zich manifesteert binnen een termijn van twee jaar vanaf de aflevering van de goederen. Indien voor de uitoefening van de in artikel 3, lid 2, vermelde rechten in de nationale wetgeving een verjaringstermijn geldt, kan die niet verstrijken binnen een periode van twee jaar vanaf de aflevering.

2. De lidstaten kunnen bepalen dat de consument zijn rechten niet kan uitoefenen dan wanneer hij de verkoper binnen een termijn van twee maanden na de datum waarop hij het gebrek aan overeenstemming heeft vastgesteld, hiervan op de hoogte heeft gebracht.

De lidstaten stellen de Commissie in kennis van het gebruik dat zij van dit lid maken. De Commissie houdt de gevolgen in het oog die deze aan de lidstaten geboden keuzemogelijkheid heeft voor de consument en voor de interne markt.

Uiterlijk op . . .⁽¹⁾ stelt de Commissie een verslag op over het gebruik dat de lidstaten van dit lid maken. Dit verslag wordt bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

3. Manifesteert zich een gebrek aan overeenstemming binnen een termijn van zes maanden vanaf de aflevering van de goederen, dan geldt tot bewijs van het tegendeel het vermoeden dat dit gebrek bestond op het tijdstip van aflevering tenzij dit vermoeden onverenigbaar is met de aard van de goederen of met de aard van het gebrek aan overeenstemming.

Artikel 6

Garanties

1. Elke garantie is juridisch bindend voor degene die haar biedt, volgens de in het garantiebewijs en in de daarmee samenhangende reclame vastgestelde voorwaarden.

2. In de garantie:

- moet vermeld staan dat de consument krachtens de toepasselijke nationale wetgeving betreffende de verkoop van consumptiegoederen wettelijke rechten heeft en moet duidelijk worden gesteld dat de garantie die rechten onverlet laat;
- moeten in duidelijke en begrijpelijke taal de inhoud van de garantie en de essentiële gegevens vermeld

staan die noodzakelijk zijn om van de garantie gebruik te kunnen maken, met name de duur en het geografische toepassingsgebied van de garantie, alsmede de naam en het adres van de garant.

3. Op verzoek van de consument moet de garantie schriftelijk of op een andere te zijner beschikking staande en voor hem toegankelijke duurzame drager beschikbaar worden gesteld.

4. De lidstaat waar de consumptiegoederen op de markt worden gebracht, kan, met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag, bepalen dat op zijn grondgebied de garantie wordt gesteld in één of meer talen die hij uit de officiële talen van de Gemeenschap kiest.

5. Indien een garantie inbreuk maakt op de voorschriften van de leden 2, 3 en 4, doet dat op generlei wijze afbreuk aan de geldigheid ervan en kan de consument zich er toch op beroepen en verlangen dat die wordt gehonoreerd.

Artikel 7

Dwingend karakter

1. Contractuele bedingen of afspraken die zijn overeengekomen met de verkoper voordat het gebrek aan overeenstemming ter kennis van de verkoper is gebracht en die direct of indirect voorzien in afstand of beperking van uit deze richtlijn voortvloeiende rechten, binden onder de in het nationale recht geldende voorwaarden de consument niet.

De lidstaten kunnen bepalen dat de verkoper en de consument voor tweedehandsgoederen in de overeenkomst voorwaarden of afspraken kunnen overeenkomen omtrent een kortere aansprakelijkheidstermijn voor de verkoper dan die van artikel 5, lid 1. Deze termijn mag niet korter zijn dan één jaar.

2. De lidstaten nemen de nodige maatregelen, om ervoor te zorgen dat de consument de door deze richtlijn geboden bescherming niet wordt ontzegd door de keuze van het recht van een derde land niet-lidstaat als recht dat op de overeenkomst van toepassing is, wanneer er een nauwe band bestaat tussen de overeenkomst en het grondgebied van een lidstaat.

Artikel 8

Nationaal recht en minimum aan bescherming

1. De uit deze richtlijn voortvloeiende rechten worden uitgeoefend onverminderd andere rechten die de consument krachtens nationale voorschriften inzake contractuele of niet-contractuele aansprakelijkheid kan doen gelden.

⁽¹⁾ 42 maanden na de inwerkingtreding.

2. De lidstaten kunnen op het door deze richtlijn bestreken gebied strengere voorschriften vaststellen of handhaven voorzover deze met het Verdrag verenigbaar zijn, teneinde de consument een hogere graad van bescherming te verzekeren.

Artikel 9

Omzetting

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op ...⁽¹⁾ aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van nationaal recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 10

Evaluatie

De Commissie evalueert uiterlijk op ...⁽²⁾ de toepassing van deze richtlijn en brengt verslag uit aan het Europees Parlement en de Raad. In het verslag wordt onder meer aandacht besteed aan de mogelijkheid producenten rechtstreeks aansprakelijk te stellen; indien passend, zal het verslag vergezeld gaan van voorstellen.

Artikel 11

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 12

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te ...

*Voor het
Europees Parlement
De Voorzitter*

*Voor de Raad
De Voorzitter*

⁽¹⁾ 36 maanden na de inwerkingtreding.

⁽²⁾ Zeven jaar na de inwerkingtreding.

MOTIVERING VAN DE RAAD

I. INLEIDING

1. Op 23 augustus 1996 heeft de Commissie bij de Raad een op artikel 100 A van het EG-Verdrag gebaseerd voorstel ingediend betreffende de verkoop van en de waarborgen voor consumptiegoederen.
2. Het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité hebben respectievelijk op 10 maart 1998 en 27 november 1996 advies uitgebracht.
3. Op 1 april 1998 heeft de Commissie een gewijzigd voorstel aan de Raad toegezonden.
4. Op 24 september 1998 heeft de Raad zijn gemeenschappelijk standpunt vastgesteld overeenkomstig artikel 189 B, lid 2, tweede alinea, van het Verdrag.

II. DOEL

De toekomstige richtlijn heeft ten doel de consumenten eenvormige minimale rechten op schadeloosstelling te garanderen ingeval een product op het tijdstip van aflevering niet in overeenstemming is met de verkoopovereenkomst en ervoor te zorgen dat de door verkopers en fabrikanten vrijwillig aangeboden waarborgen transparant zijn. De richtlijn heeft alleen betrekking op goederen en verkooptransacties tussen professionele verkopers en particuliere consumenten.

III. ANALYSE VAN HET GEMEENSCHAPPELIJK STANDPUNT

Algemeen

De Raad heeft de consument beter willen beschermen op een gebied dat de voornaamste bron is van consumentenklachten met betrekking tot transacties, met name grensoverschrijdende transacties op de interne markt. De Raad heeft tevens een redelijk evenwicht tot stand willen brengen tussen de belangen van consumenten en verkopers, zodat zij ten volle en gelijkelijk van de interne markt kunnen profiteren. De Raad heeft een aantal amendementen van het Europees Parlement aanvaard, c.q. ermee rekening gehouden.

Artikelen

(De referentieteksten zijn het gemeenschappelijk standpunt en het gewijzigd voorstel van de Commissie.)

Artikel 1 Werkingssfeer en definities

— *Lid 1:* Doel

Duidelijkheidshalve heeft de Raad de woorden „betreffende bepaalde aspecten” toegevoegd. Ook de titel van de ontwerprichtlijn is dienovereenkomstig aangevuld.

— *Lid 2:* Definities, inclusief uitzonderingen

In de definitie van „consument” (lid 2, onder a)) heeft de Raad amendement nr. 11 aanvaard en heeft hij dus de door de Commissie voorgestelde term („rechtstreeks”) geschrapt.

In de definitie van „consumptiegoederen” (lid 2, onder b)) heeft de Raad het woord „lichamelijke” ingelast; hij beschouwde drie uitzonderingen plus de uitzondering van het nieuwe lid 3 als nuttige preciseringen. De uitdrukkelijke vermelding van onroerende goederen achtte hij evenwel overbodig.

Wat de definitie van „verkoper” (lid 2, onder c)) betreft, zou de vermelding „in ruil voor andere activa” in verscheidene lidstaten problemen hebben opgeleverd. Die zinsnede werd dan ook geschrapt.

De definitie van fabrikant — of liever van „producent” (lid 2, onder d)) — werd aanvaard maar de definitie van „vertegenwoordiger van de fabrikant” is niet behouden, vanwege de verschillen in de wetgevingen van de lidstaten met betrekking tot vertegenwoordiging.

Wat de „garantie” (lid 2, onder e)) betreft, gaf de Raad de voorkeur aan deze neutralere term in plaats van „commerciële waarborg”, omdat het bijvoeglijk naamwoord in sommige lidstaten tot verwarring zou hebben geleid. Voor de duidelijkheid heeft de Raad — enige geringe wijzigingen daargelaten — de oorspronkelijk door de Commissie voorgestelde definitie overgenomen. Om dezelfde reden is de definitie van „herstelling” (lid 2, onder f)) toegevoegd.

— *Lid 3:* Tweedehandsgoederen die op een openbare veiling worden verkocht

De in dit lid geboden mogelijkheid tot vrijstelling is bedoeld om rekening te houden met de bijzondere situatie in sommige lidstaten.

— *Lid 4:* Levering van te vervaardigen of voort te brengen consumptiegoederen

De Raad aanvaardde amendement nr. 17 en voegde er een element aan toe dat hij in dit verband op zijn plaats achtte.

Artikel 2

In lid 2, onder b), gaf de Raad de voorkeur aan het oorspronkelijke Commissievoorstel, dat teruggrijpt naar het Verdrag van Wenen.

In lid 2, onder d), accepteerde de Raad een gedeelte van amendement nr. 20. Om de regeling beter uitvoerbaar te maken heeft hij bepaalde elementen van het oorspronkelijke Commissievoorstel ingelast en de zinsnede „kon verwachten” vervangen door „redelijkerwijs mag verwachten”.

In lid 3 heeft de Raad amendement nr. 21 met geringe wijzigingen overgenomen.

Wat lid 5 betreft, kon de Raad amendement nr. 23 betreffende de montagehandleiding in beginsel ondersteunen; toch meende hij dat dit punt bij de behandeling in tweede lezing opnieuw moet worden gezien, waarbij dan rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat het product moet zijn ontworpen om door de consument (in plaats van door een vakman) te worden geïnstalleerd; de montagehandleiding moet derhalve begrijpelijk zijn voor de doorsneeconsument.

In overweging 7 wordt de opzet van artikel 2 toegelicht.

Artikel 3

In lid 1 heeft de Raad het Europees Parlement gevolgd en heeft hij het laatste gedeelte van artikel 3, lid 1, overgebracht naar artikel 2, lid 3. De termijnen heeft hij overgeheveld naar artikel 5.

Lid 2 van het Commissievoorstel is overgebracht naar artikel 2.

Wat de hiërarchie van de rechten van de consument betreft, heeft de Raad in lid 3 grotendeels de visie van het Europees Parlement gevolgd, met de volgende verschillen of nuances:

Volgens de Raad is evenredigheid — in overweging 10 nader toegelicht — in het licht van de bestaande nationale wetgevingen een geschikter criterium dan „economisch gepast”. Die evenredigheid brengt met zich mee dat de ontbinding van de overeenkomst uitgesloten is wanneer er slechts een gering gebrek aan overeenstemming bestaat. Zoals in overweging 16 is aangegeven, wordt het aan de lidstaten overgelaten of de termijn bij vervanging of herstelling opnieuw begint te lopen dan wel wordt onderbroken (amendementen nrs. 29 en 33). Overweging 13 verduidelijkt dat de lidstaten ook voorschriften mogen aannemen betreffende terugbetaling in geval van goederen die de consument reeds heeft gebruikt, alsmede betreffende de gedetailleerde regeling van de ontbinding van de overeenkomst.

Artikel 3, lid 4, maakt duidelijk dat de consument een passende prijsvermindering of de ontbinding van de koopovereenkomst kan verlangen indien:

- de consument geen aanspraak kan maken op herstelling of vervanging, of
- indien de verkoper niet binnen een redelijke termijn tot genoegdoening is overgegaan, of
- indien de verkoper niet zonder ernstige overlast voor de consument tot genoegdoening is overgegaan⁽¹⁾.

In overweging 11 staat dat de verkoper de consument uiteraard elke beschikbare vorm van genoegdoening kan voorstellen, die de consument mag aannemen of afwijzen.

Wat tweedehandsgoederen betreft, staat in overweging 14 dat die in de regel niet vervangen kunnen worden (zie ook artikel 7 en overweging 20).

Ten aanzien van de betaling in termijnen (amendement nr. 32) vond de Raad dat deze kwestie onder de voorschriften betreffende het consumentenkrediet thuishoort.

Artikel 4

De Raad accepteerde de uitdrukking „aansprakelijke persoon”, maar gaf er de voorkeur aan om de kwestie van contractuele vrijwaringsclausules ook aan de lidstaten over te laten.

Artikel 5

De Raad heeft de termijnen in dit artikel samengebracht en in lid 1 een verwijzing naar de verjaringstermijn opgenomen; dit is namelijk een belangrijk aspect van de consumentenbescherming. Zoals in overweging 15 staat, kunnen dergelijke verjaringstermijnen niet korter zijn dan twee jaar (al kunnen zij natuurlijk ook tien jaar of langer zijn, overeenkomstig de bestaande nationale wetgeving), en niet korter zijn dan twee jaar vanaf het tijdstip van levering als die termijn in bepaalde lidstaten vóór dat tijdstip begint te lopen.

In lid 2 heeft de Raad voor de lidstaten de mogelijkheid toegevoegd te voorzien in een meldingsplicht die in de bestaande wetgeving en gebruiken van sommige lidstaten ten grondslag ligt aan een voor de consument veel gunstiger regeling waarbij de verjaringstermijn van twee jaar pas begint te lopen wanneer de consument het gebrek aan overeenstemming aan de verkoper heeft gemeld.

Om te voorkomen dat het bieden van deze mogelijkheid aan de lidstaten de werking van de interne markt belemmert, heeft de Raad deze bepaling vergezeld laten gaan van een regeling inzake kennisgeving en toezicht, met inbegrip van een verslag van de Commissie.

Artikel 6

Na een uitvoerige discussie heeft de Raad, wat lid 1 betreft, geconcludeerd dat het criterium „betere positie” niet van toepassing is en heeft hij het geschrapt.

In lid 2, eerste streepje, heeft de Raad de verwijzing naar de wettelijke rechten van de consument aanvaard. In lid 5 heeft hij als belangrijke precisering de bepaling toegevoegd dat de garantie ook blijft gelden wanneer deze inbreuk maakt op de voorschriften van artikel 6.

Artikel 7

Dit artikel geldt ook voor tweedehandsgoederen, om rekening te houden met het specifieke karakter van die goederen (zie ook de artikelen 2 en 3, alsmede de overwegingen 6, 7, 14 en 20).

⁽¹⁾ Bij de behandeling in tweede lezing kan het nuttig zijn de versie van dit lid in sommige talen opnieuw te bezien.

Artikel 9

Gezien het ingewikkelde karakter van de door deze richtlijn bestreken materie heeft de Raad gekozen voor een omzettingsperiode van drie jaar.

Artikel 10

De Raad heeft lang gesproken over de door het Europees Parlement in de amendementen nrs. 16, 18, 25 en 48 aan de orde gestelde aansprakelijkheid van de producent. Hij vindt dit een belangrijk aspect van de consumentenbescherming, maar is het met de Commissie eens dat nader onderzoek noodzakelijk is alvorens opneming van dit aspect in de richtlijn kan worden overwogen. De Raad heeft derhalve in een herzieningsclausule voorzien en heeft een verwijzing naar voorstellen van de Commissie opgenomen (zie ook overweging 21).

Wat amendement nr. 43 betreft, achtte de Raad de problematiek in kwestie te complex en meende hij dat het vraagstuk aan bod moet komen in het actieplan van de Commissie inzake buitengerechtelijke procedures.
